

Sygn. akt (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: sekr.sąd. Ewelina Suszka

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu w dniach 7 września i 5 października 2018 roku na rozprawie

sprawy **S. Ż.**

syna J. i D. z domu P., urodzonego w dniu (...) w miejscowości O.

oskarżonego o to, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku w K., powiatu (...), województwa (...), kierował w ruchu lądowym samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest 2,38 promila alkoholu etylowego we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn określony w art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu uznaje oskarżonego S. Ż. za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku w K., powiatu (...), województwa (...), kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest 2,38 promila alkoholu etylowego we krwi, co stanowi czyn z art. z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu S. Ż. na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. Ż. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. Ż. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7.000 (siedmiu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego S. Ż. w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających;

VI. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego S. Ż. w okresie próby pod dozór kuratora;

VII. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego S. Ż. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia 15 października 2018 roku,

VIII. zasądza od oskarżonego S. Ż. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 220 (dwustu dwudziestu) złotych, w tym opłata w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

S. Ż. został oskarżony o to, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku w K., kierował w ruchu lądowym samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest 2,38 promila alkoholu etylowego we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn określony w art. 178a § 1 i 4 k.k.

Na podstawie ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 13.00 funkcjonariusz policji P. M. korzystał z usług fryzjerskich W. S. (1) w zakładzie fryzjerskim w K. przy ulicy (...). W pewnym momencie dostrzegł jadący od strony targowiska w K. samochód marki R. (...), którym kierował S. Ż.. Pojazd ten zatrzymał się na pasie ruchu tuż przy budynku zakładu, a kierowca po opuszczeniu pojazdu wszedł do zakładu aby umówić się na strzyżenie. Z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu, bełkotliwą mowę i chwiejne ruchy, W. S. (2) odmówił usługi tego dnia, proponując mężczyźnie strzyżenie po wytrzeźwieniu. W związku z tym S. Ż. postanowił opuścić lokal i udał się do samochodu, nie zachowując przy tym równowagi na tyle, że W. S. (2) obawiał się czy poradzi sobie z zejściem ze schodów. Gdy S. Ż. wsiadł do samochodu i próbował uruchomić silnik, P. M. podbiegł do niego, zabrał mu kluczyki, zabezpieczył drzwi pojazdu aby ten nie mógł wyjść i powiadomił policję o zatrzymaniu nietrzeźwego kierowcy.

Około godziny 13.15 z polecenia dyżurnego KPP O. na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze policji sierż. szt. M. A. i sierż. W. C.. Po przybyciu na miejsce P. M. przekazał funkcjonariuszom zatrzymanego w celu wykonania dalszych czynności. Po wylegitymowaniu stwierdzono, iż kierowcą pojazdu jest S. Ż.. Z uwagi na wyczuwalną wyraźną woń alkoholu, bełkotliwą mowę i kłopoty z utrzymaniem równowagi, funkcjonariusze stwierdzili, iż S. Ż. jest w stanie nietrzeźwości, dlatego zatrzymali mu prawo jazdy nr (...) za pokwitowaniem (...) i postanowili poddać go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jednak ten odmówił badania. Wobec tego, funkcjonariusze zdecydowali o poddaniu S. Ż. badaniu na zawartość alkoholu we krwi.

Według sprawozdania z przeprowadzonego badania zawartości alkoholu etylowego w płynach ustrojowych S. Ż. w próbce pobranej od oskarżonego w dniu 1 kwietnia 2016 roku stwierdzono 2,38 ‰ alkoholu etylowego.

Na chwilę wydawania wyroku w niniejszej sprawie S. Ż. nie był uprzednio karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka P. M. k. 2v, 66v, zeznań świadka W. S. (1) k. 70-70v oraz dowodów z dokumentów w postaci: sprawozdania z badania krwi k. 16-17, notatki z zebrania danych o osobie k. 30, wyroku SR Otwock sygn. akt (...) k. 51, wyroku SR Otwock sygn. akt (...) k. 52, informacji o wpisach w ewidencji kierowców k. 57-58, informacji o karalności k. 61.

Oskarżony przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

S. Ż. przesłuchany na rozprawie również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złoży wyjaśnienia, w których podał, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku przyjechał z pracy innym samochodem – O. (...) z kierowcą, ponieważ samochód R. (...) rano przed wyjazdem do pracy pożyczył Ukraincowi – V. A., aby ten poszukał pracy w szklarniach. Do fryzjera natomiast S. Ż. udał się pieszo, bowiem według jego wersji miał tylko 100 metrów i nie jechałby samochodem. Oskarżony wyjaśnił, że w trakcie, gdy szedł do fryzjera zadzwonił do niego U., któremu pożyczył samochód i prosił oskarżonego aby ten pojechał z nim do W.. Według wersji oskarżonego, odmówił mężczyźnie informując go, że jest pijany i idzie do fryzjera. Jednocześnie powiedział mu aby ten przyprowadził samochód. Według S. Ż., gdy podszedł do fryzjera to wówczas na miejsce jego samochodem przyjechał również U.. Oskarżony zaproponował mężczyźnie aby do W. pojechał autobusem. Następnie oskarżony podał, że wszedł do fryzjera, jednak ten oznajmił mu, że obetnie go jak oskarżony wytrzeźwieje. Wobec tego S. Ż. wyszedł z zakładu, wsiadł do samochodu, wyjął telefon i dzwonił, aby ktoś przyjechał po niego i zabrał samochód. Jak podał oskarżony, w tym czasie u fryzjera był policjant, który wyskoczył za nim i zabrał mu kluczyki, po czym powiedział, że nigdzie nie pojedzie, na co S. Ż. odpowiedział mu, że

nigdzie nie chce jechać. Według oskarżonego samochód w tym czasie nie był włączony. Po chwili na miejsce przyjechała Policja, a następnie laweta, która odholowała samochód. S. Ż. twierdził, że próbował zorganizować kogoś do zabrania samochodu, ale gdy przyjechał na miejsce ojciec kolegi, to samochodem zajęła się już policyjna laweta.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, są one bowiem sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym ujawnionym w toku przewodu sądowego, w szczególności z zeznaniami świadka M.. W ocenie Sądu nieprzyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiło przyjętą przez niego linię obrony, która miała bezpodstawnie uchronić go przed poniesieniem odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

Postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny doprowadziło do wniosku, iż to oskarżony w dniu 1 kwietnia 2016 roku w K. kierował samochodem marki R. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, stąd wersja zdarzenia zaprezentowana przez S. Ż., gdzie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługiwała na wiarę.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku przewodu sądowego, Sąd uznał je w przeważającej części za niewiarygodne. S. Ż. wiarygodnie wskazał na fakt, iż w dniu 1 kwietnia 2016 roku, z uwagi na to, że przyszedł do zakładu fryzjerskiego będąc w stanie nietrzeźwości, W. S. (1) odmówił mu wykonania usługi strzyżenia. Nadto oskarżony wiarygodnie podał, że po tym jak opuścił zakład fryzjerski i wsiadł do swojego samochodu, zostały mu zatrzymane kluczyki przez funkcjonariusza policji, który tego dnia również był u fryzjera. Wyjaśnienia S. Ż. są wiarygodne także w części, gdzie podał, że na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze policji oraz wezwana została laweta w celu odholowania jego pojazdu. Są to okoliczności potwierdzone wiarygodnym materiałem dowodowym między innymi w postaci zeznań świadków P. M. i W. S. (1). P. M. podał, iż właśnie z uwagi na stan nietrzeźwości oskarżonego postanowił zatrzymać mu kluczyki i wezwać na miejsce policję, natomiast W. S. (1) potwierdził, że odmówił oskarżonemu świadczenia usługi strzyżenia z uwagi na stan nietrzeźwości oskarżonego.

Sąd miał również na względzie, że oskarżony nie miał powodów by bezpodstawnie składać wyjaśnienia niekorzystne dla siebie, jedynie w celu skierowania przeciwko sobie postępowania karnego i w celu bezpodstawnego doprowadzenia do skazania go za zarzucany mu czyn.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w pozostałej części złożone na rozprawie głównej są niewiarygodne. Według Sądu oskarżony niewiarygodnie podał, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku nie dysponował od rana pojazdem marki R. (...), wskazując, że tego dnia pożyczył go obywatelowi U. o danych V. A., natomiast sam do pracy i z pracy jechał samochodem marki O. (...). Niewiarygodne są również wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, iż to właśnie wyżej wskazany mężczyzna, przyjechał jego samochodem marki R. (...) pod zakład fryzjerski, natomiast sam oskarżony na miejsce przyszedł pieszo, ponieważ miał blisko i zdawał sobie sprawę z tego, że jest nietrzeźwy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom także w tej części, gdzie oskarżony zaprzeczył, aby po opuszczeniu zakładu fryzjerskiego i zajęciu miejsca kierowcy w swoim samochodzie nie zamierzał ruszać, ale próbował dzwonić po kogoś, kto go odwiezie. Jak ustalono na podstawie zeznań świadka P. M., w dniu 1 kwietnia 2016 roku kierujący pojazdem marki R. (...) S. Ż. jechał samochodem od strony targowiska w K. po czym po dojechaniu pod zakład fryzjerski zatrzymał pojazd na prawym psie ruchu, a następnie wszedł do salonu fryzjerskiego. Po opuszczeniu salonu z uwagi na to, że odmówiono mu usługi, oskarżony wsiadł do samochodu i próbował ruszyć, dlatego świadek P. M. zdecydował zatrzymać mu kluczyki i uniemożliwić mu odjechanie do czasu przybycia na miejsce policji, którą w między czasie wezwał. Wobec tak zaprezentowanych zeznań świadka nie sposób dać wiarę oskarżonemu, iż w dniu 1 kwietnia 2016 roku do zakładu fryzjerskiego przyszedł pieszo, natomiast jego samochodem marki R. (...) przyjechał mężczyzna pochodzenia ukraińskiego. Należy zauważyć, że świadek P. M. z całym przekonaniem stwierdził, że widział jak samochód marki R. (...) jechał ulicą od strony targowiska w K., a następnie po zatrzymaniu się na pasie ruchu przed zakładem fryzjerskim, to kierujący pojazdem wysiadł z samochodu i wszedł do salonu. Świadek w swojej relacji na żadnym etapie nie wskazał aby oskarżonemu tego dnia towarzyszyła inna osoba, albo aby samochodem pod zakład fryzjerski przyjechała inna osoba. Takiej osoby nie widział również W. S. (1), ani funkcjonariusze, którzy przybyli na miejsce zdarzenia. Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w tej części jako przyjętą przez niego linię obrony, nie mającą jednak odzwierciedlenia w rzeczywistości.

W prawdzie oskarżony nie zaprzeczał, iż w dniu 1 kwietnia 2016 roku był w stanie nietrzeźwości, niemniej odmówił badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu Alco-Sensor, stąd funkcjonariusze podjęli decyzję o przeprowadzeniu stosownego badania na zawartość alkoholu we krwi. W tym celu udali się z oskarżonym do szpitala gdzie pobrano od niego próbki, które następnie oddano do badania. Według sprawozdania z przeprowadzonego badania w próbce pobranej od oskarżonego w dniu 1 kwietnia 2016 roku stwierdzono 2,38 ‰ alkoholu etylowego.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy pozwala na ustalenie, iż czyn zarzucany oskarżonemu stanowi przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

Sąd miał na uwadze w tym zakresie fakt, że aktualne dane o karalności oskarżonego jednoznacznie wskazują, iż nie był on uprzednio karany. O możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. uprzedził obecne strony na rozprawie.

Rozstrzygając sprawę Sąd ocenił materiał dowodowy, ujawniony w toku przewodu sądowego.

Sąd w ustaleniach oparł się na zeznaniach świadka P. M. - funkcjonariusza policji, uznając je za wiarygodne. Świadek, w dniu 1 kwietnia 2016 roku, kiedy po służbie był w salonie fryzjerskim w K. w okolicach kościoła, widział jak jadący od strony targowiska samochód zatrzymał się na prawym pasie ruchu tuż przed zakładem fryzjerskim, a kierujący nim mężczyzna wysiadł i następnie wszedł do salonu. P. M. potwierdził także fakt, że z uwagi na niewątpliwy stan nietrzeźwości oskarżonego, odmówiono mu usługi strzyżenia. Według świadka S. Ż. po wyjściu z salonu udał się do swojego samochodu uprzednio zaparkowanego na pasie ruchu. W związku z tym, że świadek był funkcjonariuszem policji i wiedział, że oskarżony jest nietrzeźwy, a mimo to przyjechał samochodem w tym stanie, wyszedł do niego i zabrał mu kluczyki, uniemożliwiając mu w ten sposób odjechanie, do czasu przyjazdu policji. Po przyjeździe patrolu świadek przekazał im kluczyki i pozostawił oskarżonego do ich dyspozycji. Według Sądu zeznania świadka są jasne, spójne i logiczne, adekwatne do udziału w sprawie, a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Sąd nie znalazł podstaw aby je kwestionować. P. M. jest osobą obcą dla oskarżonego, a przy tym funkcjonariuszem policji, który w prawdzie w dniu zdarzenia był po służbie, jednak z uwagi na doświadczenie zawodowe potrafił precyzyjnie ocenić sytuację w jakiej się znalazł i zareagować na naruszenia przepisów prawa adekwatnie do zaistniałych okoliczności.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał także zeznania świadka W. S. (1), fryzjera, który w dniu 1 kwietnia 2016 roku odmówił strzyżenia S. Ż., albowiem oskarżony w trakcie wizyty w jego salonie był w stanie nietrzeźwości. Świadek podał, że obserwował jak oskarżony opuszcza jego salon, ponieważ ten nie mógł utrzymać równowagi. Według świadka klient - P. M. – pobiegł wówczas do oskarżonego, zabrał mu kluczyki, a następnie przyjechał jakiś patrol. Świadek zaznaczył, że zarejestrował jedynie sytuację od momentu jak oskarżony pojawił się u niego w salonie. Nie widział natomiast, czy oskarżony przyjechał samochodem i czy z niego wysiadał. Niewątpliwie zaś był nietrzeźwy, bowiem wychodząc z salonu szedł bardzo niesprawnie, tak, że świadek bał się czy nie spadnie ze schodów. Według Sądu świadek zeznał wiarygodnie, logicznie, adekwatnie do udziału w sprawie, dlatego Sąd dał wiarę jego zeznaniom.

Sąd uznał za wiarygodne również pozostałe dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, do czego również Sąd nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowym materiałem dowodowym pozwoliły na ustalenie przebiegu zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. sankcjonuje prowadzenie w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Istota tego czynu polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Już sam tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie ustawowych znamion przestępstwa, chociażby pojazd był

prowadzony całkowicie prawidłowo, a sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Kierowanie pojazdem przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości stanowi naruszenie zasady bezpieczeństwa ruchu. Wina sprawcy odnośnie popełnionego przez niego czynu stanowi w myśl art. 1 § 3 k.k. materialny element przestępstwa. Przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione tylko z winy umyślnej, co oznacza, że sprawca świadomie wykonuje czynności, których konsekwencją jest spowodowanie skutków określonych w w/w przepisie. W orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, że postępowanie umyślne to postępowanie świadome z przewidywanymi w przyszłości konsekwencjami. Czyn z art. 178a § 1 k.k. jest nadto przestępstwem formalnym, karalne jest samo poruszanie się pojazdem w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. Przemawia za tym ujawniony w toku przewodu sądowego wiarygodny materiał dowodowy. W przekonaniu Sądu zeznania świadków P. M. i W. S. (1), jak również sprawozdanie z przeprowadzonego badania zawartości alkoholu etylowego w płynach ustrojowych S. Ż. w próbce pobranej od oskarżonego w dniu 1 kwietnia 2016 roku, pozwoliły ustalić, iż oskarżony w dniu 1 kwietnia 2016 roku w K. kierował samochodem po drodze publicznej, gdzie został zatrzymany przed ponownym uruchomieniem pojazdu przez funkcjonariusza policji. Podkreślić należy, że S. Ż. mając świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, czego w toku postępowania nie kwestionował, zdecydował się na jazdę samochodem. Podkreślić należy, iż fakt nietrzeźwości oskarżonego został nadto potwierdzony podczas badania na zawartość alkoholu etylowego we krwi, na podstawie pobranej od niego próbki. Pobranie materiału do badania miało miejsce w warunkach szpitalnych w Szpitalu Rejonowym w O. przy ul. (...), natomiast badanie przeprowadzono w Laboratorium Kryminalistycznym Komendy Stołecznej Policji.

Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, na podstawie którego Sąd ustalił stan faktyczny, jest jednoznaczny, nie budzi wątpliwości i pozwala na przyjęcie wersji zdarzenia, z której wynika, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, przy czym kwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k., albowiem jak ustalono na podstawie aktualnych danych z Krajowego Rejestru Karnego, oskarżony nie był uprzednio karany.

Sąd miał także na względzie, że stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość (art. 115 § 16 k.k.). Bezsporne jest, iż oskarżony znajdował się właśnie w takim stanie, gdy kierował samochodem, gdyż wynik badania na zawartość alkoholu we krwi oskarżonego dał rezultat 2,38 ‰ alkoholu etylowego.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Należało mieć na uwadze fakt naruszenia przez oskarżonego jednej z podstawowych reguł ostrożności, jaką stanowi bezwzględny zakaz prowadzenia pojazdów nie tylko w stanie nietrzeźwości, ale nawet po użyciu alkoholu. S. Ż. w chwili przeprowadzania badania na zawartość alkoholu we krwi znajdował się w stanie, który w każdej chwili mógł objawiać się niestabilnością emocjonalną, błędnymi sądami, zaburzeniem koncentracji uwagi, a według wiarygodnych zeznań świadków objawiał się niezbornością ruchową i bełkotliwą mową.

Ponadto przyjmuje się w literaturze przedmiotu, że stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu już w granicach 0,2 - 0,4 promille może powodować zaburzenia wzroku objawiając się drganiem gałek ocznych, co prowadzi do zaburzeń ostrości widzenia i pola widzenia oraz jego głębi. Pojawia się wówczas zjawisko tzw. „ciemnego tunelu”, polegające na zawężeniu pola widzenia i zmniejszeniu zdolności równoczesnego odbierania większej liczby bodźców (zob. Ryszard A. Stefański, Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, Warszawa 2003, s.762). Niezależnie zatem od osobistych odczuć oskarżonego i nawet przy uwzględnieniu istniejących indywidualnych różnic co do wpływu alkoholu na konkretny organizm, S. Ż. z pewnością nie mógł dobrze panować nad kierowanym pojazdem, tym bardziej, że miał problemy z utrzymaniem równowagi wychodząc z salonu fryzjerskiego. Tym samym oskarżony stwarzał realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, narażonych na obniżone reakcje oskarżonego. Dla oceny społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, w ocenie Sądu nie ma znaczenia w jakich okolicznościach S. Ż. wypił alkohol, ale fakt, że wiedząc, iż jest po jego spożyciu, wsiadł za kierownicę i poruszał się po drodze publicznej.

Nadto wynik badania na zawartość alkoholu we krwi oskarżonego z rezultatem 2,38 ‰ świadczy, iż zagrożenie ze strony oskarżonego było bardzo realne. Zignorowanie tego świadczy, iż S. Ż. w sposób umyślny popełnił zarzucany mu czyn.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. W ocenie Sądu oskarżony miał świadomość tego, co robi, wiedział bowiem, że jest w stanie nietrzeźwości, na co wskazał w swoich wyjaśnieniach, choć w innym kontekście. Z tych względów Sąd stwierdził, że oskarżony przewidując możliwość popełnienia przestępstwa, umyślnie dopuścił się czynu z art. 178a § 1 k.k. Stąd Sąd uznał winę oskarżonego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości i przypisał mu umyślne popełnienie czynu określonego w art. 178a § 1 k.k.

Przy wymiarze kary oskarżonemu, Sąd uwzględnił całokształt okoliczności sprawy oraz rozważył okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść S. Ż.. Ponadto, Sąd wymierzając karę oskarżonemu kierował się ogólnymi dyrektywami sądowego wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k.

Sąd miał na względzie uprzednią niekaralność oskarżonego, jak i fakt, iż oskarżony kierował samochodem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości po ulicach miasta w porze dziennej, a jednocześnie, że ilość alkoholu w organizmie oskarżonego była znaczna – wynik badania 2,38 ‰.

Sąd uwzględniając stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu wymierzył mu za zarzucany czyn karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, wskazują, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do winy oskarżonego oraz spełni cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonego pozytywny skutek i będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu S. Ż. na okres próby 3 lat.

Sąd uznał, że wobec S. Ż. zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności Sąd stwierdził, iż będzie ona wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa. Z tych względów Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres 3 lat będzie odpowiednie. W przekonaniu Sądu, okres próby w wymiarze 3 lat, to okres optymalny do odniesienia wobec S. Ż. pozytywnych efektów wychowawczych kary. Sąd stwierdził, że kara orzeczona w powyższym wymiarze jest karą wyważoną i adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego.

Sąd mając na względzie, iż w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., środek karny zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju określony w art. 42 § 2 k.k., polegający na zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju w postaci pojazdów mechanicznych jest obowiązkowy, orzekł wobec oskarżonego ten zakaz na okres 4 lat. Sąd uznał, iż zakaz w takim rozmiarze jest adekwatny do zawinienia oskarżonego, społecznej szkodliwości oraz okoliczności i charakteru czynu oskarżonego. W tym zakresie zasadnicze znaczenie miała ilość alkoholu we krwi oskarżonego oraz fakt, że oskarżony prowadził samochód po drodze publicznej. W przekonaniu Sądu zakaz w orzeczonym rozmiarze spełni wobec oskarżonego swoją rolę wychowawczą, a nadto mieści w granicach odczucia sprawiedliwej kary.

Sąd będąc zobligowanym na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 7.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu wysokość świadczenia pieniężnego w pełni odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonego. Na marginesie wskazać należy, iż

świadczenie w tym wymiarze jest bliskie dolnej jego granicy przewidzianej w art. 43a § 2 k.k. za czyn przypisany oskarżonemu.

Sąd bacząc na potrzebę monitorowania zachowania oskarżonego w okresie próby, jak również jego indywidualne potrzeby, tak by miał on na uwadze konieczność przestrzegania porządku prawnego w celu pozytywnego zakończenia okresu próby, oddał go w okresie próby pod dozór kuratora na podstawie art. 73 § 1 k.k. W ocenie Sądu okoliczności sprawy wskazują, iż niewątpliwie oskarżony ma problem z używaniem alkoholu i przewidywaniem konsekwencji jego nadużywania, wobec czego koniecznym było zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających w okresie próby, tak by w myśl art. 72 § 1 pkt 5 k.k. okres próby przebiegał prawidłowo. Zastosowanie się oskarżonego do tych obowiązków zapobiegnie jego powrotowi do popełnienia kolejnego przestępstwa.

Zgodnie z art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego, o którym mowa w art. 39 pkt 3, zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy lub innego odpowiedniego dokumentu. Nadto z godnie z art. 43 § 2 k.k. pozbawienie praw publicznych, zakazy i nakaz obowiązują od uprawomocnienia się orzeczenia. Jak wynika z akt sprawy oskarżonemu zostało zatrzymane prawo jazdy w dniu 1 kwietnia 2016 roku, wobec tego w wyroku Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia 15 października 2018 roku.

Sąd na mocy art. 627 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 220 złotych, w tym na podstawie art. 2 ust 1 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 Nr 49 poz. 223 ze zm.) opłatę w wysokości 120 złotych. W tym zakresie Sąd miał na względzie oświadczenie oskarżonego, iż prowadzi on własną działalność gospodarczą i z tego tytułu osiąga stały dochód do 3000 złotych miesięcznie. Wobec tego zdaniem Sądu uiszczenie zasądzonych kosztów procesu nie spowoduje zbyt ciężkich skutków dla oskarżonego i jego rodziny.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.